

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Rady pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem v Praze 10, Krátká 10, za účasti **C. M., s. r. o.**, zastoupené Mgr. Jindřichem Vítkem, advokátem se sídlem v Praze 2, Nad Petruskou 1, a osob zúčastněných na řízení **1) C. R., s. r. o.**, **2) M-P., s. r. o.**, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem v Praze 8, Sokolovská 49/5, **3) F. 1, a. s.**, **3) J. M., s. r. o.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2004, č. j. 10 Ca 114/2004 - 197,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Stěžovatel **je p o v i n e n** zaplatit společnosti C. M. s. r. o., na nákladech řízení částku 2150 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet Mgr. Jindřicha Vítka, advokáta se sídlem v Praze 2, Nad Petruskou 1.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2004, č. j. 10 Ca 114/2004 - 197, bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 7. 4. 2004, č. j. Ru/66/04, datované dnem 5. 5. 2004, ve výroku č. I a č. II bod 3, jímž stěžovatel ve výroku I. udělil společnosti M-P., s. r. o., licenci k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio Nový Preston s využitím kmitočtu BENEŠOV – KOZMICE 89,3 MHz/5 kW na dobu 8 let od právní moci tohoto rozhodnutí a ve výroku II. zamítl žádosti o udělení licence s využitím kmitočtu BENEŠOV – KOZMICE 89,3 MHz/5kW čtrnácti žadatelům včetně společnosti C. M., s. r. o. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že shledal rozhodnutí stěžovatele nedostatečným, když v rozporu s ust. § 18 odst. 3 zákona č. 231/2001Sb., o provozování

rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o provozování RTV“) nebylo podrobně zdůvodněno, jakými úvahami byl stěžovatel veden při hodnocení důkazů a podle jakých kritérií hodnotil skutečnosti považované citovaným zákonem za významné pro rozhodování o žádostech o udělení licence k vysílání, aby bylo zřejmé, jaká kritéria rozhodla při posouzení nejúspěšnější žádosti ve vztahu k žádostem neúspěšným (§ 18 odst. 3, § 66 zákona o provozování RTV, § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Odůvodnění musí být podle názoru městského soudu do té míry podrobné, aby z něj bylo patrné, v čem byly skutečnosti uvedené v ust. § 17 odst. 1 zákona o provozování RTV naplněny v stejné míře a jaké hraniční kritérium stěžovatel zvolil, aby mohl konstatovat, u kterého žadatele byly naplněny v největší míře. Nestačí pouhé konstatování, že naplněny nebyly. V tomto směru spatřuje městský soud nedostatečné uvedení důvodů, které vedly ke zhodnocení ekonomické, organizační a technické připravenosti, transparentnosti vlastnických vztahů, přínosu navrhované programové skladby i zajištění rozvoje kultury citovaným zákonem vyjmenovaných menšin vítěze licenčního řízení. Odůvodnění správního rozhodnutí nemá v těchto bodech navíc oporu ve správních spisech předložených soudu v souvislosti s tímto řízením. Napadené rozhodnutí bylo rovněž zrušeno i pro nezákonnost spočívající ve zjištění objektivně existující skutečnosti, že v den, kdy napadené správní rozhodnutí bylo vydáno, probíhalo a nebylo pravomocně skončeno konkurzní řízení na majetek společnosti, které byla licence udělena (§ 78 odst. 1 s. ř. s., § 13 odst. 3 písm. a) zákona o provozování RTV). Městský soud přitom usoudil, že na skutečnosti, že tato zákonná podmínka nebyla v den rozhodování stěžovatele respektována a že uvedená překážka pro udělení licence objektivně existovala, nic nemění ani skutečnost, že ji nelze vyčíst z obchodního rejstříku, ani skutečnost, že taková podmínka či překážka byla ze zákona vypuštěna novelizací zákona o vysílání schválenou dne 4. 5. 2004, tedy necelý měsíc po rozhodování stěžovatele.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě především vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu o nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Namítal, že z odůvodnění výroku o udělení licence vítězi licenčního řízení zároveň vyplývá, proč nebyla udělena licence ostatním. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je řádné a v souladu s příslušnými ustanoveními zákona odůvodněno, protože odůvodnění je podrobné a obsahuje kritéria, na jejichž základě byla udělena licence a ostatní žádosti zamítnuty. Shledává rovněž absurdním požadavek městského soudu na podrobné odůvodnění zamítavých výroků, neboť jeho rozhodnutí je výsledkem hlasování kolektivního orgánu a konečné rozhodnutí vždy závisí na konkrétním subjektivním názoru každého jednotlivého člena, a nelze proto žádat, aby každý člen zdůvodnil, proč a z jakých důvodů hlasoval v případě jednotlivého žadatele o udělení licence. Stěžovatel také vytýkal městskému soudu, že svým rozsudkem útočí přímo na jeho samostatnost jako orgánu oprávněného k udělení licence, kdy soud supluje jeho pravomoc tím, že na jedné straně uvádí, že je sice pravdou, že výrok o udělení licence i jeho odůvodnění je v souladu se zákonem, ale protože nebylo dostatečně odůvodněno, proč licenci nedostala třetí osoba, tuto udělenou licenci ruší. Zároveň tak redukuje počet oprávněných účastníků řízení, čímž „řídí i řízení o udělení licence“ a působnost stěžovatele je tak zúžena a manipulována. Tento princip je však přímým a nezákonným zásahem do vymezené kompetence stěžovatele a paralyzuje rozhlasový trh.

Stěžovatel má za to, že soudní pravomoc přezkumu je limitována a vady rozhodnutí měl soud posoudit pouze do té míry, aby „byla zachována práva stěžovatele nabytá v dobré víře“ a ochráněna práva ostatních žadatelů, tedy aby bylo správně odůvodněno, proč jim nebyla licence udělena. To však městský soud neučinil, a pokud ano, nezabýval se tím v odůvodnění napadeného rozsudku, a proto je tento nepřezkoumatelný. Dále má zato,

že i kdyby jeho rozhodnutí nebylo vydáno v souladu se zákonem a v souladu se zákonem nebylo odůvodněno, a bylo shledáno, že byly nedostatečně odůvodněny zamítavé výroky, měl se napadený rozsudek omezit pouze na zrušení zamítavého výroku a uložení povinnosti tento výrok odůvodnit. Tak jako tak, napadeným rozsudkem nedal soud stěžovateli jinou možnost než rozhodnout identicky jako v rozhodnutí, pouze doplnit odůvodnění. Stěžovatel poukázal rovněž na to, že neměl možnost včas se přesvědčit, že probíhá konkurzní řízení na majetek některého ze žadatelů o udělení licence, poukázal na to, že ač má hodnotit skutečnosti uvedené v § 17 odst. 1 písm. a) a b) zákona o provozování RTV, má k tomu pouze oprávnění vyžadovat doklady uvedené v ust. § 14 odst. 2 citovaného zákona. Protože stěžovatel shledává pochybení městského smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s., navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Účastník C. M., s. r. o., ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, když se ztotožnil s názorem městského soudu, že rozhodnutí stěžovatele nebylo řádně odůvodněno podle § 18 odst. 3 zákona. Pokud stěžovatel namítal, že je kolektivním orgánem, a proto nemohl odůvodnit své rozhodnutí ve smyslu požadovaném městským soudem, pak tato okolnost je nerozhodná z hlediska požadavků řádného odůvodnění rozhodnutí. Nedostatek důvodů jakéhokoli správního rozhodnutí způsobujícího jeho nepřezkoumatelnost vede totiž ke zrušení takového rozhodnutí. Účastník rovněž nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že nemohl zjistit, že obchodní společnost M-P., s. r. o., nesplňovala všechny zákonem stanovené podmínky pro účast v licenčním řízení, konkrétně pak, že na její majetek nebyl prohlášen konkurz ani nebylo na jeho majetek zahájeno konkurzní řízení. K tomu uvedl, že stěžovatel byl na tuto skutečnost, že na výherce licenčního řízení byl podán návrh na konkurz jiným účastníkem předmětného řízení důsledně upozorněn. Nesouhlasil rovněž s námitkou stěžovatele, že městský soud svým rozhodnutím přímo útočí na samostatnost stěžovatele. Poukázal na to, že stěžovatel rozhodl jako orgán v první a poslední instanci, a proto je v souladu s článkem 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod domáhat se soudního přezkumu správního rozhodnutí. Pokud městský soud shledal rozhodnutí stěžovatele nezákonným, nezasahuje do stěžovatelovy pravomoci a v žádném případě neútočí na jeho samostatnost.

Zúčastněná osoba M-P., s. r. o., ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla zrušení napadeného rozsudku, když se připojila k návrhu stěžovatele. Má za to, že městský soud nebyl oprávněn zrušit rozhodnutí stěžovatele pro vady odůvodnění a pro naplnění objektivní překážky, tj. skutečnost, že na tuto společnost je vedeno řízení na prohlášení konkurzu na majetek účastníka. Nesouhlasí s tím, že vady odůvodnění jsou vadami řízení a má proto za to, že žaloba je proti rozhodnutí stěžovatele nepřípustná s ohledem na ustanovení § 68 s.ř.s. Poukázala na to, že městský soud sám shledal, že výrok I. rozhodnutí o udělení licence je řádně odůvodněn, a proto nebyl oprávněn tento výrok zrušit. Souhlasí rovněž s námitkou stěžovatele poukazující na nemožnost odůvodnění jednotlivých výroků s ohledem na charakter kolektivního orgánu stěžovatele. Zdůraznila, že konečné rozhodnutí vždy závisí na konkrétním subjektivním názoru každého z jednotlivých členů stěžovatele. Ve vztahu k ust. § 18 odst. 3 zákona klade důraz zejména na uvedení kritérií,

nikoliv na uvedení podrobností tvorby rozhodnutí a je toho názoru, že stěžovatel rozhodnutí řádně odůvodnil. Pokud jde o námitku, že rozhodnutí stěžovatele bylo vydáno v době, kdy nebylo pravomocně skončeno konkurzní řízení, návrh na prohlášení konkurzu vyvolala společnost J. M., s. r. o., a podání tohoto návrhu považuje za projev nekalosoutěžního jednání. Městský soud pochybil, pokud pouze formálně o existenci této překážky rozhodl,

ale nevyhodnotil ji v souladu s právním řádem. Poukázala rovněž na to, že stěžovateli nebylo známo, že nedošlo k pravomocnému zastavení konkurzního řízení. Zúčastněná osoba rovněž souhlasí s návrhem stěžovatele na odkladný účinek kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 12 odst. 4 zákona o vysílání není na udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání právní nárok, pokud není dále stanoveno jinak.

Podle § 13 odst. 1 zákona o vysílání jsou účastníky licenčního řízení všichni žadatelé o udělení licence, jejichž žádost byla doručena Radě pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ve lhůtě stanovené ve vyhlášení licenčního řízení (§ 15 odst. 2).

Podle § 17 zákona o vysílání hodnotí Rada při rozhodování o udělení licence a) ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal, b) transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele, c) přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto, d) zastoupení evropské tvorby (§ 42), tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby (§ 43) v navrhované programové skladbě televizního vysílání, jde-li o licenci k televiznímu vysílání, e) přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby, f) v televizním vysílání připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené, g) přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice, které RRTV je povinna při rozhodování o udělení licence hodnotit a mezi něž patří mimo jiné ekonomická, organizační a technická připravenost žadatele, transparentnost jeho vlastnických vztahů, přínos jím navrhované programové skladby či jeho přínos pro rozvoj původní tvorby, jakož i k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v ČR.

Podle ust. § 18 odst. 3 zákona o vysílání obsahuje rozhodnutí o udělení licence výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci a o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, jakož i podrobné odůvodnění, které obsahuje kritéria, na jejichž základě byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení.

Podle ust. § 19 zákona o vysílání lze proti výroku v rozhodnutí Rady o zamítnutí žádosti o licenci podat k soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení takového rozhodnutí žalobu v oblasti správního soudnictví.

Z citovaných ustanovení především vyplývá, že na vlastní udělení licence není právní nárok. Zákon však na druhé straně podrobně stanoví jednak vlastní procesní postup stěžovatele, jednak zákonná kritéria pro jeho rozhodování (§ 17 zákona o vysílání), jejichž porušení se neúspěšný účastník licenčního řízení má možnost v rámci práva na spravedlivý proces dovolat u soudu ve správním soudnictví (§ 19 zákona o vysílání). Možnost napadnout výrok o udělení licence se pak dovozuje z ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. Pokud jde o vlastní rozhodnutí, náležitosti výroku i odůvodnění Rady, vychází z faktu, že je jím společně

rozhodováno o žádostech více žadatelů, a proto obsahuje jak výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci, tak výrok o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, jakož i podrobné odůvodnění těchto výroků. Z logiky vzájemné propojenosti výroku o udělení licence a zamítavých výroků u ostatních žadatelů pak vyplývá i nezbytnost vzájemné propojenosti odůvodnění těchto výroků, když zákon o vysílání kvalitu tohoto odůvodnění charakterizuje slovy „podrobně“. Požadavek citovaného zákona na podrobné odůvodnění přitom není samoučelný, neboť jedním z principů představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy) vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost řádně rozhodnutí odůvodnit. K této otázce se již mnohokrát vyslovil Ústavní soud (např. v nálezu sp. zn. III. ÚS 45/02) a jakkoliv se vztahují jeho závěry na rozhodnutí soudů, není důvodu je nerespektovat ani při rozhodnutí správních orgánů. Z charakteristiky odůvodnění uvedené v § 18 odst. 3 zákona o provozování RTV vyplývá požadavek, že odůvodnění musí být natolik podrobné, aby z něj bylo zřejmé, jak které kritérium naplnil jeden každý z účastníků, jak jej lze hodnotit z hlediska naplnění všech kritérií a teprve z tohoto hodnocení může vyplynout, proč stěžovatel udělil licenci některému z účastníků a proč zamítl žádost ostatních. Řádné odůvodnění si však nelze představit pouze tak, jak bylo obsaženo v předmětném rozhodnutí stěžovatele, kde se bez dalšího pouze konstatuje, že účastník, kterému licence byla udělena, splnil tato kritéria nejlépe. V tomto rozhodnutí stěžovatel uvedl, že se při rozhodování řídil zákonnými kritérii stanovenými v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o vysílání, která citoval, aniž by jejich naplnění blíže rozvedl. Dále stěžovatel uvedl, že při srovnání žádostí jednotlivých účastníků a jejich prezentací při veřejném slyšení dospěl k závěru, že jednotlivé skutečnosti uvedené v citovaném ustanovení zákona jsou v projektech jednotlivých žadatelů naplněny v nestejně míře, přičemž však souhrn těchto skutečností je ve srovnání s ostatními žadateli v největší míře naplněn v žádosti společnosti M-P., s. r. o. Zejména programová skladba navrhovaná tímto žadatelem o licenci byla ve srovnání s žádostmi ostatních účastníků vyhodnocena jako nejvíce přispívající k rozmanitosti stávající nabídky programu na území, které bude tímto rozhlasovým vysíláním pokryto. Tato společnost navrhla v licenčním řízení nejprínosnější programovou skladbu ve vztahu k rozmanitosti stávající nabídky programu rozhlasového vysílání na území města Benešova a okolí, neboť její koncepce doplňuje chybějící programový prvek ve vysílání v tomto teritoriu, objektivně zjištěn analýzou demografického a sociálně-ekonomického složení regionu tedy konkurenčních rozhlasových formátů. Kladně byl u této společnosti hodnocen i přínos žadatele k zajištění rozvoje menšin ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 písm. d) zákona o vysílání. Při posuzování přínosu programové skladby bral stěžovatel do úvahy stávající charakter rozhlasového vysílání na tomto území, a to z hlediska žánrové rozmanitosti nabídky, zastoupení jednotlivých programových prvků jakož i předpokládané okruhy rozhlasových posluchačů, pro které je stávající rozhlasové vysílání již k dispozici a pro které má být na základě této licence rozšířeno. Ve srovnání s ostatními projekty proto projekt žadatele představuje relativně nejvyšší míru programového obohacení rozhlasového vysílání na tomto území o dosud nezastoupené prvky. Pokud jde o ostatní účastníky dospěl stěžovatel k závěru, že sice splnili zákonné podmínky pro udělení licence, avšak souhrn hodnotících kritérií nenaplnuje tato kritéria v takové míře jako společnost M-P., s. r. o. Z tohoto pohledu je proto celé rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů včetně části týkající se výroku o udělení licence. K tomu je nutné zároveň uvést, že na rozdíl od odůvodnění výroku o udělení licence v rozhodnutí ze dne 5. 11. 2002, č. j. Ru/259/02, které s výhradou vady současného nezodůvodnění zamítavých žádostí je obsahově podrobně konkretizováno, rozhodnutí stěžovatele ze dne 5. 5. 2004, č. j. Ru/66/04/1141, které je předmětem soudního přezkumu, obsahuje v podstatě jen volné parafráze zákonných kritérií, z nichž stěžovatel vycházel, aniž

by bylo naplnění těchto kritérií účastníkem, jemuž byla licence udělena, jakkoliv zdůvodněno. Nejvyšší správní soud proto tuto stěžovatelovu námitku jako důvodnou neuznal.

Stěžovatel dále dovozuje nemožnost podrobného odůvodnění z faktu, že jeho rozhodnutí je výsledkem hlasování kolektivního orgánu a nelze od něj požadovat, aby každý člen zdůvodnil, proč a z jakých důvodů hlasoval. Tato námitka je zcela nedůvodná, protože požadavek zákona o vysílání na podrobné odůvodnění všech výroků podle § 18 odst. 3 citovaného zákona je zcela jednoznačný a kategorický. Navíc však je tato námitka svědectvím o tom, že stěžovatel nerozhodoval podle zákonných kritérií, ale zcela svévolně, když podle jeho vlastního vyjádření není možné zjistit, jak který člen a z jakých důvodů pro rozhodnutí hlasoval. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že stěžovatel je podle § 4 odst. 2 zákona o vysílání správním úřadem, který vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a převzatého vysílání a na této charakteristice nic nemění skutečnost, že jeho členy jmenuje a odvolává předseda vlády na návrh Poslanecké sněmovny. Jako správní úřad je stěžovatel povinen dodržovat čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Pokud podle § 5 písm. a) zákona o vysílání stěžovatel dohlíží na dodržování právních předpisů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a podmínek stanovených v rozhodnutí o udělení licence či v rozhodnutí o registraci, je tím spíše sám povinen tyto předpisy dodržovat. Jestliže tedy ustanovení § 18 odst. 3 zákona o vysílání vyžaduje podrobné zdůvodnění jak výroku o udělení licence, tak i výroku o zamítnutí žádosti, je povinností stěžovatele tuto povinnost splnit. Její porušení stěžovatelem navíc s poukazem na nemožnost jejího splnění, je pak čítankovým příkladem zjevné libovůle v rozhodování správního orgánu, jež je v demokratickém právním státě zcela nepřipustná.

K námitce stěžovatele, že městský soud útočí na jeho samostatnost jako orgánu oprávněného k udělení licence, řídí jeho činnost a manipuluje jím, je třeba především konstatovat, že tato námitka zahrnující další dva argumenty přesahuje ve svých důsledcích charakter běžné procesní námítky a je jen dalším vykročením stěžovatele ke zpochybňování nutnosti dodržovat právní povinnosti. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel je správním úřadem s vymezenou pravomocí a působností, v jejichž rámci vydává rozhodnutí o udělení licence (§ 5 písm. b) zákona o vysílání). Pokud by stěžovatel dodržel zákonné podmínky, nebyl by městský soud oprávněn jeho napadené rozhodnutí zrušit. Protože však stěžovatel zákonné podmínky při svém rozhodování nedodržel, navíc způsobem tak zásadním, bylo povinností městského soudu jeho rozhodnutí zrušit. Dovozuje-li stěžovatel z takového postupu městského soudu útoky na svou samostatnost jako orgánu oprávněného k udělení licence, snahu o řízení své činnosti a manipulaci jím a vytýká mu paralyzaci rozhlasového trhu, dotýká se tím též samého ústavního postavení soudů v demokratickém právním státě.

Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud rovněž námitku stěžovatele, že postupem městského soudu dochází k zužování počtu oprávněných účastníků řízení o udělení licence.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Podle odst. 2 citovaného ustanovení může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem

správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Z uvedených ustanovení vyplývá, že kromě účastníka C. M., s. r. o., mohl proti rozhodnutí stěžovatele brojit žalobou každý ze žadatelů, jehož žádost byla zamítnuta. Pokud tak učinili jen někteří, byli ostatní žadatelé zřejmě s výsledkem ztotožnění, což někteří dokonce, jak vyplývá ze soudního spisu, výslovně vyjádřili, a na možnost pro sebe příznivého rozhodnutí dobrovolně rezignovali. Tato okolnost je zcela neodvislá od rozhodnutí městského soudu. Ze strany stěžovatele se jedná jen o další pokus přenést hrubé nedostatky vlastního rozhodování na jiné. Stejný charakter, a proto stejnou nedůvodnost, má i argument stěžovatele, že žadatel, kterému licence byla udělena nemůže v důsledku rozhodnutí městského soudu do 180 dnů zahájit vysílání, jak mu to ukládá zákon, a tím je ohrožen, že mu Rada licenci odejme.

Pokud stěžovatel dále dovozuje, že z rozsudku městského soudu vyplývá, že v novém rozhodnutí postačí odůvodnit toliko zamítavé výroky, když samotný výrok o udělení licence ob stojí, Nejvyšší správní soud odkazuje na předchozí úvahy, z nichž na jedné straně vyplývá, že s ohledem na vlastní argumentaci stěžovatele v kasační stížnosti jasně vyplývá provázanost obou výroků a poukazuje na odůvodnění rozsudku městského soudu, z něhož vyplývá stejný závěr, byť vyjádřený jinými slovy. Odkazuje rovněž na své předchozí úvahy o zásadně odlišné kvalitě odůvodnění původního i nového rozhodnutí stěžovatele i pokud jde o výrok o udělení licence a konečně i na závěr, že pouze řádné a podrobné odůvodnění jednotlivých výroků ve vztahu k jednotlivým účastníkům licenčního řízení je podmínkou řádného odůvodnění výroku o udělení licence nejúspěšnějšímu žadateli.

Poslední námitka stěžovatele se týká toho, že nemohl zjistit, že ohledně účastníka, kterému byla licence udělena, bylo vedeno konkurzní řízení, neboť nemá kromě předložení dokladů podle § 14 odst. 2 zákona o vysílání a vlastního prohlášení účastníka o případné změně poměrů k dispozici žádné nástroje, z nichž by mohl uvedenou skutečnost zjistit.

Podle § 14 odst. 2 zákona o vysílání dokládá žadatel základní údaje uvedené v odstavci 1 zakladatelskou nebo společenskou smlouvou, popř. zakladatelskou listinou, stanovami, seznamem akcionářů, výpisem z obchodního rejstříku nebo obdobného rejstříku ne starším než 3 měsíce, a dokladem o pobytu. K žádosti o licenci žadatel současně připojuje potvrzení příslušného orgánu ne starší než 3 měsíce o tom, že nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky a že nemá splatný nedoplatek pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pojistného na sociální zabezpečení nebo příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, výpis z evidence Rejstříku trestů ne starší 30 dnů žadatele o licenci a členů jeho statutárního a kontrolního orgánu.

Na základě uvedeného ustanovení je nutno souhlasit se stěžovatelem, že z dokladů, které je povinen žadatel stěžovateli předložit, skutečně nemusela být podmínka nezahájení konkurzního řízení u vítěze licenčního řízení zjištěna. Nic to ovšem nemění na skutečnosti, že zákon o vysílání v době rozhodování stěžovatele požadavek nezahájení konkurzního řízení pro účastníka licenčního řízení obligatorně v ust. § 13 odst. 3 stanovil a bylo na stěžovateli, aby při veřejném slyšení mimo jiné této otázce věnoval náležitou pozornost. Protože ve správním spise je obsažen toliko stenografický záznam z veřejného slyšení ze dne 11. 9. 2002, kde této otázce pozornost věnována nebyla, nelze mít za to, že stěžovatel učinil vše, co pro zjištění této skutečnosti učinit mohl. To platí tím spíše, že účastník C. M., s. r. o., ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že na nesplnění zákonné

podmínky existence zahájeného konkurzního řízení se společností M-P., s. r. o., měl být stěžovatel upozorněn.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 cit. zákona, podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu z důvodu nerozhodl, neboť o věci rozhodl krátce po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k okolnosti, že účastník C. M., s. r. o., měl ve věci plný úspěch, přísluší mu náhrada nákladů řízení podle § 9 odst. 3 písm. f), § 7 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony ve výši 2000 Kč a náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 této vyhlášky, ve výši 2 x 75 Kč, celkem tedy 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu